

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

z 21. apríla 2005 *

Vo veci T-28/03,

Holcim (Deutschland) AG, predtým Alsen AG, so sídlom v Hamburgu (Nemecko),
v zastúpení: pôvodne F. Wiemer a K. Moosecker, neskôr F. Wiemer, P. Niggemann
a B. Menkhaus, advokáti,

žalobca,

proti

Komisií Európskych spoločenstiev, v zastúpení: R. Lyal a W. Mölls, splnomocnení
zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

* Jazyk konania: nemčina.

ktorej predmetom je žaloba o náhradu škody smerujúca k získaniu náhrady nákladov bankovej záruky vynaložených žalobcom v súvislosti s pokutou určenou rozhodnutím Komisie 94/815/ES z 30. novembra 1994, týkajúcim sa konania o použití článku 85 Zmluvy ES [*neoficiálny preklad*] (Vec IV/33.126 a 33.322 — Cement) (Ú. v. ES L 343, s. 1), zrušeným rozsudkom Súdu prvého stupňa z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, nazývaným „Cement“ (T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Zb. s. II-491),

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV
(tretia komora),

v zložení: predseda komory J. Azizi, sudcovia M. Jaeger a F. Dehousse,
tajomník: H. Jung,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. júna 2004,

vyhlásil tento

Rozsudok

Skutkové okolnosti

- 1 Predmetom podnikania žalobcu, spoločnosti Alsen AG, teraz Holcim (Deutschland) AG, ktorého sídlo je umiestnené v Hamburgu (Nemecko), je výroba stavebných

materiálov. Alsen AG vznikla splynutím realizovaným roku 1997 medzi Alsen Breitenburg Zement- und Kalkwerke GmbH (ďalej len „Alsen Breitenburg“) a Nordcement AG (ďalej len „Nordcement“).

- 2 Rozhodnutím 94/815/ES z 30. novembra 1994 týkajúcim sa konania o použití článku 85 Zmluvy ES [*neoficiálny preklad*] (Vec IV/33.126 a 33.322 — Cement) (Ú. v. ES L 343, s. 1, ďalej len „rozhodnutie Cement“) Komisia potrestala Alsen Breitenburg a Nordcement pokutami 3,841 miliónov eur a 1,85 miliónov eur za porušenie článku 85 Zmluvy ES (teraz článok 81 ES).
- 3 Alsen Breitenburg a Nordcement podali proti tomuto rozhodnutiu žalobu o neplatnosť. Tieto žaloby boli zapísané pod spisovými značkami T-45/95 a T-46/95 a následne boli pripojené k žalobám podaným inými spoločnosťami uvádzanými v rozhodnutí Cement.
- 4 V súlade s možnosťou ponúknutou Komisiou sa Alsen Breitenburg a Nordcement rozhodli zriadiť bankovú záruku, vyhnúť sa takto povinnosti zaplatiť predmetné pokuty bezodkladne. Banková záruka Alsen Breitenburg bola zriadená od 3. mája 1995 do 2. mája 2000 v Berenberg Bank za ročnú províziu 0,45 %. Nordcement zriadil od 18. apríla 1995 do 3. mája 2000 bankovú záruku v Deutsche Bank za ročnú províziu 0,375 % a jednorazovú províziu za zriadenie v sume 15,34 eur. Celkovo žalobca zaplatil bankám za zriadenie bankových záruk sumu 139 002,21 eur.
- 5 Rozsudkom z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, nazývaným „Cement“ (T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95

a T-104/95, Zb. s. II-491), Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie Cement v časti týkajúcej sa žalobcu a zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

- 6 V zmysle článku 91 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa a listom z 28. septembra 2001 žalobca teda požiadal žalovanú na jednej strane o úhradu trov konania (najmä trovy právnych služieb advokáta dosahovali 545 000 eur) a na strane druhej nákladov vyplývajúcich zo zriadenia bankových záruk.
- 7 Listom z 24. januára 2002 žalovaná navrhla žalobcovi úhradu časti trov právnych služieb advokáta (do výšky 130 000 eur), ale odmietla úhradu nákladov bankovej záruky, dovoľávajúc sa judikatúry týkajúcej sa náhrady trov konania v zmysle článku 91 rokovacieho poriadku.
- 8 Listom z 5. apríla 2002 žalobca nanovo vyzval žalovanú na úhradu všetkých trov právnych služieb advokáta a nákladov bankovej záruky. Pri úhrade nákladov bankovej záruky žalobca tentokrát vychádzal z článku 288 druhého odseku ES a článku 233 ES, ako aj z rozsudku Súdu prvého stupňa z 10. októbra 2001, Corus UK/Komisia (T-171/99, Zb. s. II-2967), ktorý bol medzičasom vyhlásený.
- 9 Žalovaná elektronickou poštou z 30. mája 2002 navrhla úhradu trov právnych služieb advokáta do výšky 200 000 eur. Pokiaľ ide o náklady bankovej záruky nanovo odmietla pristúpiť k ich úhrade, domnievajúc sa, že možnosť odložiť úhradu pokuty zriadením bankovej záruky bola iba možnou voľbou, a teda nemôže byť považovaná za zodpovednú za náklady, ktoré vznikli rozhodnutím podnikov uchýliť sa k tejto možnosti.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 10 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 31. januára 2003 podal túto žalobu.

- 11 Dňa 10. apríla 2003 žalovaná vzniesla námietku neprípustnosti podľa článku 114 rokovacieho poriadku v rozsahu, v akom sa žaloba zakladá na článku 233 ES, a podala vyjadrenie k žalobe.

- 12 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (tretia komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania. Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 10. júna 2004.

- 13 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:
 - zaviazal Komisiu uhradiť mu sumu 139 002,21 eur zvýšenú o úrok z omeškania so sadzbou 5,75 % ročne od 15. apríla 2000,

 - zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

14 Žalovaná navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zamietol žalobu ako neprípustnú v rozsahu, v akom sa zakladá na článku 233 ES,
- zamietol žalobu v celom rozsahu, v akom sa zakladá na článku 288 ES:
 - ako neprípustnú, alebo subsidiárne ako nedôvodnú v rozsahu, v akom sa týka nákladov bankovej záruky vzniknutých pred 31. januárom 1998,
 - ako nedôvodnú v zostávajúcej časti,
- zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

15 Vo svojich pripomienkach žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- vyhlásil žalobu za prípustnú v časti, v ktorej sa zakladá na článku 233 ES,
- subsidiárne považoval žalobu v rozsahu, v akom sa zakladá na článku 233 ES, za žalobu o neplatnosť alebo žalobu pre nečinnosť,
- zaviazal žalovanú na náhradu trov konania.

O prípustnosti

O prípustnosti žaloby v rozsahu, v akom sa zakladá na článku 233 ES

Tvrdenia účastníkov konania

- 16 Žalovaná tvrdí, že ak sa žalobca domnieva, že nebol rešpektovaný článok 233 ES, mal dostupné dva opravné prostriedky, a to žalobu o neplatnosť (článok 230 ES) a žalobu pre nečinnosť (článok 232 ES).
- 17 Táto žaloba, ktorá smeruje k zaviazaniu na úhradu určitej sumy, nepredstavuje ani žalobu o neplatnosť, ani žalobu pre nečinnosť.
- 18 Podľa žalovanej, začatím tohto konania sa žalobca snaží dosiahnuť rozsudok vytvárajúci priamo výsledok, na ktorý, podľa jeho názoru, je Komisia voči nemu zaviazaná pri výkone rozsudku Cement. Zmluva ES však neobsahuje žiadny právny základ umožňujúci takéto riešenie.
- 19 Judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa takzvaných žalôb „o zaplatenie“ potvrdzuje, že nie je predstaviteľný žiadny iný typ žaloby, ako žaloby predvídané článkom 230 ES a článkom 232 ES.

- 20 Žalovaná z toho vyvodzuje, že návrh založený na článku 233 prvom odseku ES smerujúci k zaviazaniu na úhradu nákladov bankovej záruky je zjavne neprípustný. Dodáva, že takýto návrh nemôže byť vykladaný ako žaloba podaná v zmysle článku 230 ES alebo článku 232 ES, ktorá by, okrem toho, bola v danom prípade rovnako neprípustná.
- 21 Žalobca, po prvé, poznamenáva, že sa dožaduje náhrady škody, ktorú utrpel. Domnieva sa, že odvolávanie sa na článok 233 ES spadá do rámca „žaloby o náhradu škody“ a že žalovaná nedisponuje v danom prípade manévrovacím priestorom. Vychádzajúc na jednej strane z retroaktívneho účinku rozsudku o neplatnosti a na druhej strane z judikatúry Súdu prvého stupňa (konkrétne rozsudok Corus UK/Komisia, už citovaný v bode 8 vyššie, bod 50), sa žalobca domnieva, že povinnosť náhrady nákladov bankovej záruky zaťažuje žalovanú. Okrem toho uvádza, že Súd prvého stupňa v rozsudku Cement (bod 5116 a nasl.) dôvodne vyhlásil, že náklady bankovej záruky musia byť nahradené.
- 22 Po druhé, žalobca tvrdí, že článok 233 prvý odsek ES vytvára právo na náhradu takým spôsobom, ktorý umožňuje dovolávať sa tohto ustanovenia.
- 23 Žalobca namieta proti záverom žalovanej, podľa ktorých sa možno práv založených na článku 233 prvom odseku ES dovolávať výlučne v rámci žaloby o neplatnosť alebo žaloby pre nečinnosť. Tento záver nemá žiadnu oporu v znení článku 233 ES a nevyplýva tiež z judikatúry citovanej žalovanou.
- 24 Žalobca sa ešte domnieva, že téza zastávaná žalovanou je nezlučiteľná so zásadou hospodárnosti konania, keďže by viedla k použitiu dvoch opravných prostriedkov (žaloby o náhradu škody podľa článku 288 ES a žaloby o neplatnosť, alebo žaloby pre nečinnosť podľa článku 233 ES).

- 25 Subsidiárne žalobca žiada Súd prvého stupňa vykladať žalobu v rozsahu, v akom sa zakladá na článku 233 prvom odseku ES ako žalobu o neplatnosť alebo žalobu pre nečinnosť.
- 26 V tejto súvislosti sa žalobca domnieva, že by bolo nezlučiteľné so zásadou hospodárnosti konania uložiť mu, aby znova požiadal Komisiu o náhradu bankových nákladov, preto, aby následne podal žalobu o neplatnosť alebo žalobu pre nečinnosť, hoci žalovaná už konečným spôsobom oznámila, že odmieta zaplatiť predmetnú sumu. Žalobca nakoniec poznamenáva, že ešte bude mať možnosť podať žalobu o neplatnosť, pretože žalovaná ešte nevydala napadnuteľné rozhodnutie.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

— O prípustnosti žaloby v rozsahu, v akom sa zakladá na článku 233 ES

- 27 Na úvod je potrebné poznamenať, že žalobca čiastočne a samostatným spôsobom zakladá svoju žalobu na článku 233 ES s cieľom obdržať náhrady nákladov bankovej záruky.
- 28 Takto, pre vysvetlenie právneho základu svojho práva žalobca vo svojej žalobe, jasne rozlišuje medzi „právom na náhradu podľa článku 233 ES“ [hlava II, bod 1, písm. a) žaloby] a „právom na odškodnenie založeným na spojených ustanoveniach článku 288 druhého odseku a článku 235 ES“ [hlava II, bod 1, písm. b) žaloby].

- 29 Navyše, žalobca upresňuje, že „paralelne s právom založeným na článku 233 ES je Komisia povinná nahradiť náklady záruky na základe spojených ustanovení článku 288 druhého odseku a článku 235 ES“ (bod 22 žaloby).
- 30 Nakoniec, žalobca počas pojednávania uviedol, že jeho žaloba spočíva skutočne na dvoch odlišných a oddelených právnych základoch, a to na článku 233 ES na strane jednej a spojených ustanoveniach článkov 288 ES a 235 ES na strane druhej.
- 31 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že Zmluva ES taxatívnym spôsobom vymenúva opravné prostriedky, ktoré majú k dispozícii osoby podliehajúce súdnej právomoci pre uplatnenie ich práv (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdneho dvora z 21. októbra 1982, K./Nemecko a Parlament, 233/82, Zb. s. 3637).
- 32 Keďže článok 233 ES nestanovuje opravný prostriedok, nemôže byť na ňom založený samostatným spôsobom návrh, akým je návrh v danom prípade, smerujúci k náhrade nákladov bankovej záruky.
- 33 Toto neznamená, že by osoba podliehajúca súdnej právomoci bola bez opravných prostriedkov, ak sa domnieva, že neboli prijaté opatrenia, ktoré sa týkajú vykonania rozsudku. Súdny dvor už mal možnosť rozhodovať v tejto súvislosti tak, že povinnosť vyplývajúca z článku 233 ES môže byť vykonaná nepriamo najmä prostredníctvom opravných prostriedkov uvádzaných v článkoch 230 ES a 232 ES (rozsudok Súdneho dvora z 26. apríla 1988, Asteris a i./Komisia, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, Zb. s. 2181, body 24, 32 a 33).

- 34 V tomto kontexte neprislúcha súdu Spoločenstva, aby nahrádzal zákonodarnú moc Spoločenstva s cieľom pristúpiť k zmene systému opravných prostriedkov a postupov stanovených Zmluvou (rozsudok Súdneho dvora z 25. júla 2002, *Unión de Pequeños Agricultores/Rada*, C-50/00 P, Zb. s. I-6677, bod 45; rozsudky Súdu prvého stupňa z 27. júna 2000, *Salamander a i./Parlament a Rada*, T-172/98, T-175/98 až T-177/98, Zb. s. II-2487, bod 75, a z 15. januára 2003, *Philip Morris International a i./Komisia*, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 a T-272/01, Zb. s. II-1, bod 124).
- 35 Skutočnosť, že žalovaná, ako to namieta žalobca, v danom prípade nedisponuje manévrovacím priestorom, alebo že Súd prvého stupňa už vyhlásil v rozsudku *Cement*, že náklady bankovej záruky musia byť nahradené, nemení tento záver. To isté sa týka tvrdenia žalobcu, podľa ktorého článok 233 ES vytvára „právo na náhradu“, alebo podľa ktorého môžu byť pre uplatnenie tohto práva použité iné opravné prostriedky, mimo žaloby o neplatnosť alebo žaloby pre nečinnosť, alebo tiež tvrdenia, podľa ktorého sa musí uplatniť zásada hospodárnosti konania.
- 36 Nakoniec, samotnou otázkou položenou v rámci námietky neprípustnosti je, či článok 233 ES ako taký predstavuje samostatný opravný prostriedok. S prihliadnutím na opravné prostriedky taxatívne uvádzané v zmluve a v citovanej judikatúre musí odpoveď byť negatívna.
- 37 Navyše je potrebné poznamenať, že Súd prvého stupňa v rozsudku *Cement*, v rozpore s tvrdením žalobcu, neuviedol, že náklady bankovej záruky by mali byť nahradené. Upresnil iba, a okrem toho v kontexte vecí T-50/95 a T-51/95, ktorých účastníkom žalobca nebol, že „tieto návrhy sa v skutočnosti týkajú výkonu tohto rozsudku a že prináleží Komisii prijať opatrenia, ktoré prináša so sebou ich výkon, v súlade s článkom 176 Zmluvy ES (teraz článok 233 ES)“ (rozsudok *Cement*, bod 5118). Z tohto bodu vyplýva, že Súd prvého stupňa nevyslovil záver, že Komisia má povinnosť nahradiť náklady bankovej záruky podľa článku 233 ES. Súd prvého

stupňa iba uviedol, že Komisii prináleží prijať opatrenia, ktoré prináša so sebou výkon rozsudku. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že Súdu prvého stupňa neprislúcha nahrádzať Komisiu pri určení opatrení, ktoré by mala prijať v rámci článku 233 ES (rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. októbra 1992, Meskens/Parlament, T-84/91, Zb. s. II-2335, body 78 a 79).

38 Je tiež potrebné poznamenať, že toto konanie nie je porovnateľné s konaním, v ktorom bol vydaný rozsudok Corus UK/Komisia, už citovaný v bode 8 vyššie. V tomto rozsudku (v bode 39) Súd prvého stupňa vyslovil názor, že článok 34 UO (zodpovedajúci v Zmluve ESÚO článku 233 ES) zavádza špecifický právny prostriedok odlišný od právneho prostriedku uvádzaného spoločným režimom vo veci zodpovednosti Spoločenstva, ktorý zavádza článok 40 UO (zodpovedajúci v Zmluve ESÚO článku 288 ES), ak vymáhanej škode predchádzalo rozhodnutie Komisie zrušené súdom Spoločenstva.

39 Predsa však, článok 233 ES uvádzaný v danom prípade je formulovaný v znení odlišnom od znenia článku 34 UO. Podľa tohto ustanovenia Komisia nemá iba prijať opatrenia potrebné pre zabezpečenie spravodlivej náhrady škody vyplývajúcej priamo zo zrušeného rozhodnutia alebo odporúčania, ale jej nečinnosť umožňuje podať žalobu o náhradu škody Súdnemu dvoru. Za týchto podmienok, riešenie uvedené Súdom prvého stupňa v rozsudku Corus UK/Komisia, už citovaný v bode 8 vyššie, nemôže byť prebraté na tento prípad.

40 Pre súhrn týchto dôvodov musí byť návrh žalobcu v rozsahu, v akom sa zakladá na článku 233 ES, zamietnutý ako neprípustný.

— O návrhu žalobcu, aby sa žaloba považovala za žalobu o neplatnosť alebo žalobu na nečinnosť

- 41 Na úvod je potrebné pripomenúť, že v úvodnej časti svojej žaloby žalobca upresnil, že predmetom konania tejto žaloby je „žiadosť o odškodnenie“. Okrem toho, žalobný návrh smeruje k „zaviazaniu Komisie na úhradu sumy 139 002,21 eur žalobcovi zvýšenej o úrok z omeškania v sadzbe 5,75 % ročne od 15. apríla 2000“. Z týchto údajov vyplýva, že táto žaloba má jasne za predmet dosiahnutie odškodnenia, a nie dosiahnutie zrušenia aktu a ani konštatovanie nečinnosti žalovanej.
- 42 Článok 21 prvý odsek Štatútu Súdneho dvora uplatniteľného na konanie pred Súdom prvého stupňa podľa článku 53 prvého odseku toho istého štatútu ustanovuje, že „Konanie pred Súdnym dvorom sa začína podaním návrhu adresovaného tajomníkovi“ a že „návrh musí obsahovať meno a bydlisko navrhovateľa, označenie zástupcu, označenie odporcu, resp. odporcov, predmet konania, čoho sa navrhovateľ domáha a stručné vysvetlenie dôvodov návrhu“.
- 43 Rovnako článok 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku stanovuje, že návrh uvedený v článku 21 Štatútu Súdneho dvora musí obsahovať predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený.
- 44 Podľa ustálenej judikatúry musia byť tieto údaje dostatočne jasné a presné na to, aby umožnili žalovanému pripraviť svoju obranu a Súdu prvého stupňa rozhodnúť o žalobe, prípadne bez ďalších podporných informácií. Na účely zabezpečenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti a preto, aby bola žaloba prípustná, je

potrebné, aby základné skutkové a právne okolnosti, na ktorých je založená, vyplývali prinajmenšom stručne, ale súvislo a zrozumiteľne z textu samotnej žaloby (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Enso Española/Komisija, T-348/94, Zb. s. II-1875, bod 143).

45 Okrem toho, podľa ustálenej judikatúry zo spojených ustanovení článku 44 ods. 1 a článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku vyplýva, že predmet návrhu musí byť určený v žalobe. Návrh formulovaný po prvýkrát v replike mení pôvodný predmet konania, a preto musí byť považovaný za nový návrh a musí byť zamietnutý ako neprípustný (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. januára 2002, Biret a Cie/Rada, T-210/00, Zb. s. II-47, bod 49, a tam citovanú judikatúru). Také isté odôvodnenie platí, ak je pôvodný predmet žaloby zmenený v rámci pripomienky k námietke neprípustnosti.

46 Berúc do úvahy tieto skutočnosti a pretože výlučným predmetom žaloby je dosiahnutie „náhrady“, žiadosť žalobcu smerujúca k výkladu žaloby v rozsahu, v akom sa zakladá na článku 233 prvom odseku ES ako žaloby o neplatnosť alebo žaloby pre nečinnosť, musí byť zamietnutá ako neprípustná.

O premlčaní žaloby o náhradu škody založenej na článku 235 ES a článku 288 druhom odseku ES

Tvrdenia účastníkov konania

47 Žalovaná popiera rovnako pri časti bankových nákladov vzniknutých žalobcovi prípustnosť žaloby založenej na článku 235 ES a článku 288 druhom odseku ES.

- 48 S ohľadom na článok 46 Štatútu Súdneho dvora zastáva žalovaná názor, že uplatňovaný nárok je premlčaný a žaloba je neprípustná v rozsahu, v akom sa týka nákladov bankovej záruky vzniknutých pred 31. januárom 1998.
- 49 V danom prípade, akt z ktorého eventuálne mohol vzniknúť záväzok na náhradu škody žalobcovi, a to rozhodnutie Cement, bol prijatý 30. novembra 1994 a oznámený žalobcovi 3. februára 1995. Bankové záruky boli zriadené 18. a 21. apríla 1995 a potom prevedené na Komisiu. Obdobie kryté zárukou začalo plynúť na konci lehoty pre zaplatenie, a to 3. mája 1995. Za predpokladu, že podmienky pre povinnosť náhrady škody by prípadne mohli byť splnené od tohto dňa, treba podľa žalovanej za začiatok plynutia premlčacej doby považovať 3. máj 1995.
- 50 Žalovaná uznáva, že v danom prípade škoda nebola spôsobená okamžite, ale postupne až do konca bankových záruk. V takomto prípade sa premlčanie uvedené v článku 46 Štatútu Súdneho dvora použije na obdobie predchádzajúce viac ako piatim rokom od dátumu konania prerušujúceho premlčanie, bez dotknutia sa práv vzniknutých v priebehu neskorších období.
- 51 V danom prípade sa žalovaná domnieva, že hoci ju žalobca vo svojom liste z 5. apríla 2002 vyzval na úhradu nákladov bankovej záruky, dovolávajúc sa článku 288 druhého odseku ES, napriek tomu však nepodal, ako to vyžaduje článok 46 tretia veta Štatútu Súdneho dvora následne žalobný návrh v lehote uvedenej v článku 230 ES.
- 52 Žalovaná z toho vyvodzuje, že premlčanie bolo prerušené až podaním žaloby 31. januára 2003 a že práva týkajúce sa nákladov bankovej záruky vzniknuté pred 31. januárom 1998 sú premlčané.

- 53 Žalobca naopak tvrdí, že premlčanie nároku na náhradu nákladov bankovej záruky začalo plynúť až od vyhlásenia rozsudku Cement. Odvolávajúc sa najmä na rozsudok Súdneho dvora z 27. januára 1982, Birra Wührer a i./Rada a Komisia (256/80, 257/80, 265/80, 267/80 a 5/81, Zb. s. 85, body 10 až 12), žalobca zastáva názor, že až od vyhlásenia rozsudku boli splnené podmienky, ktorým je podriadená povinnosť náhrady škody.
- 54 Podľa žalobcu, rozhodujúci prvok pre vznik práva na náhradu škody nie je v danom prípade samotná nezákonnosť rozhodnutia ukladajúceho pokutu, ale jeho súdne zrušenie, pretože kým bolo rozhodnutie platné, existoval právny základ pre zriadenie bankových záruk. Keďže žaloba o neplatnosť voči rozhodnutiu ukladajúcemu pokutu nemala odkladný účinok, povinnosť uložená výrokovou časťou rozhodnutia Cement trvala počas celej doby konania.
- 55 Odlišný prístup by podľa žalobcu nebol zlučiteľný so zásadou hospodárnosti konania, pretože by ukladal povinnosť podať proti rozhodnutiu ukladajúcemu pokutu súčasne so žalobou o neplatnosť tiež žalobu o náhradu škody smerujúcu k získaniu náhrady nákladov bankovej záruky. Z dôvodu predídienia odlišným rozsudkom vo veci zákonnosti predmetného rozhodnutia, by Súd prvého stupňa mohol rozhodovať o žalobe o náhradu škody až po rozsudku v konaní o neplatnosť a konanie o žalobe o náhradu škody by muselo byť dovtedy prerušené.
- 56 Okrem toho, žalobca sa domnieva, že rozsah škody bol určený trvaním konania o neplatnosť. Z tohto dôvodu nejde v tomto prípade o postupne vznikajúcu škodu.

- 57 Nakoniec sa žalobca domnieva, že prístup zastávaný žalovanou by viedol k výsledku, že premlčacia doba pre právo na náhradu nákladov bankovej záruky by neprestala plynúť, pokiaľ by bolo vedené konanie o neplatnosť. Takto by sa žalovaná mohla vyhnúť žalobám o náhradu škody spôsobom podania odvolania tak, aby rozsudok nadobudol vykonateľnosť čo najneskôr.
- 58 Žalobca z toho vyvodzuje, že premlčanie začalo plynúť v marci 2000 a bolo prerušené podaním žaloby 31. januára 2003, teda pred uplynutím premlčacej doby, v súlade s článkom 46 Štatútu Súdneho dvora.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 59 Podľa judikatúry, premlčacia doba žaloby o mimozmluvnú zodpovednosť Spoločenstva nemôže začať plynúť, kým nie sú splnené všetky podmienky, ktorým je podriadená povinnosť náhrady škody (rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. januára 2002, Biret International/Rada, T-174/00, Zb. s. II-17, bod 38).
- 60 V danom prípade žalobcovi údajne spôsobená škoda sa prejavila od zriadenia bankových záruk. Prílohy 2 a 3 žaloby ukazujú v tejto súvislosti, že banková záruka Alsen Breitenburg bola zriadená od 3. mája 1995 do 2. mája 2000 v Berenberg Bank a banková záruka Nordcement od 18. apríla 1995 do 3. mája 2000 v Deutsche Bank. Tieto banky vypočítali náklady na základe ročnej provízie vyjadrenej percentom z garantovaných súm (0,45 % pre Berenberg Bank a 0,375 % pre Deutsche Bank).

- 61 Za týchto podmienok sumy na úhradu bankám boli úmerné počtu dní, počas ktorých boli bankové záruky platné. Tento výpočet bankových nákladov vyplýva z prílohy 2 žaloby, keďže Berenberg Bank vypočítal náklady pomerne počtu uplynutých dní. Žalobca na pojednávaní potvrdil, že náklady bankovej záruky sa akumulovali takou mierou, ako dni.
- 62 Navyše je potrebné poznamenať, že už vzniknuté náklady museli byť zaplatené bankám, bez ohľadu na to, aký by zo žaloby o neplatnosť vyplynul výsledok.
- 63 Domnievajúc sa, že rozhodnutie Cement bolo nezákonné (čo je potvrdené skutočnosťou, že žalobca podal žalobu o neplatnosť), mohol žalobca uplatniť mimozmluvnú zodpovednosť Spoločenstva od zriadenia bankových záruk. Mohol v tomto kontexte uplatňovať existenciu budúcej, ale istej a určitejšej škody (a to použiteľné náklady bankovej záruky), pretože táto škoda bola predvídateľná s dostatočnou istotou (pozri k možnosti domáhať sa budúcej škody najmä rozsudok Súdneho dvora z 2. júna 1976, Kampffmeyer a i./Rada a Komisia, 56/74 až 60/74, Zb. s. 711, bod 6, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júna 2000, Camar a Tico/Komisía a Rada, T-79/96, T-260/97 a T-117/98, Zb. s. II-2193, body 192 a 207).
- 64 V rozpore s tým, čo tvrdí žalobca, zrušenie rozhodnutia Cement sa nepožadovalo pre začatie plynutia premlčacej doby pre žalobu o náhradu škody. Súd prvého stupňa už mal príležitosť upresniť, že skutočnosť, že žalobca sa domnieval, že ešte nedisponuje všetkými dôkazmi umožňujúcimi mu dostatočne preukázať nárok zo zodpovednosti Spoločenstva v rámci súdneho konania, nemôže brániť plynutiu premlčacej doby. Takto by totiž mohlo dôjsť k zámene medzi procesným kritériom týkajúcim sa začatia premlčacej doby a konštatovaním existencie podmienok zodpovednosti, o ktorých môže byť nakoniec rozhodnuté len konajúcim sudcom

s cieľom konečného posúdenia predmetu sporu (uznesenie Súdu prvého stupňa zo 17. januára 2001, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Komisia, T-124/99, Zb. s. II-53, bod 24).

- 65 V danom prípade eventuálne porušenie práva Spoločenstva existovalo od prijatia rozhodnutia Cement. V momente, keď žalobca obdržal oznámenie tohto rozhodnutia, oficiálne ho zobral na vedomie, aj skutkovo aj právne. V tomto momente tiež rozhodnutie Cement začalo vytvárať právne účinky voči žalobcovi. Od tohto dátumu teda žalobca mal možnosť namietnuť porušenie práva Spoločenstva.
- 66 Zaujatie iného prístupu by okrem iného viedlo k spochybneniu samostatnosti žaloby o náhradu škody vo vzťahu k iným opravným prostriedkom, najmä vo vzťahu k žalobe o neplatnosť (pozri k samostatnosti žaloby o náhradu škody rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. apríla 2002, Lamberts/Médiateur, T-209/00, Zb. s. II-2203, bod 58, a tam citovanú judikatúru).
- 67 Tvrdenia uvádzané žalobcom, čo sa týka zásady hospodárnosti konania, sú v tejto súvislosti neúčinné. Hoci by táto zásada umožňovala vyhnúť sa tomu, aby osoba podliehajúca súdnej právomoci bola povinná podať novú žalobu, ak nové rozhodnutie nahradí napadnuté rozhodnutie [rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. októbra 2001, British American Tobacco International (Investments)/Komisia, T-111/00, Zb. s. II-2997, bod 22], neumožňuje spochybníť pravidlá upravujúce premlčanie žaloby o náhradu škody. Takým by bol aj tento prípad, ak by sa sledovalo stanovisko žalobcu.
- 68 Berúc do úvahy súhrn vyššie uvedených skutočností, je potrebné prijať záver, že premlčacia doba žaloby o mimozmluvnú zodpovednosť začala v danom prípade plynúť od zriadenia bankových záruk predmetnými spoločnosťami, a to 3. mája 1995 pre Alsen Breitenburg a 18. apríla 1995 pre Nordcement.

- 69 Predsa však treba zobrať do úvahy skutočnosť, že škoda uplatňovaná v tomto konaní nebola škodou jednorazovou, ale priebežne vznikajúcou. Ako bolo uvedené vyššie, náklady boli vypočítané pomerne k počtu dní, počas ktorých boli bankové záruky účinné. Tento bod bol okrem toho potvrdený žalobcom počas pojednávania. Preto uplatňovaná škoda rástla deň za dňom majúci priebežnú povahu.
- 70 V takomto prípade sa premlčanie uvedené v článku 46 Štatútu Súdneho dvora použije na obdobie predchádzajúce viac ako piatim rokom od dátumu konania prerušujúceho premlčanie, bez dotknutia sa práv vzniknutých v priebehu neskorších období (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 16. apríla 1997, Hartmann/Rada a Komisia, T-20/94, Zb. s. II-595, bod 132; Biret International/Rada, už citovaný v bode 59 vyššie, bod 41, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 19. septembra 2001, Jestädt/Rada a Komisia, T-332/99, Zb. s. II-2561, body 44 a 45).
- 71 V tejto súvislosti článok 46 Štatútu Súdneho dvora uvádza ako akt prerušujúci plynutie premlčacej doby buď podanie návrhu na začatie konania na Súdnom dvore, alebo tomu predchádzajúce uplatnenie nároku adresované poškodeným príslušnému orgánu Spoločenstva. V neskôr menovanom prípade sa návrh na začatie konania musí podať v lehote dvoch mesiacov uvádzanej v článku 230 ES, v prípade potreby sa uplatnia ustanovenia článku 232 druhého odseku ES.
- 72 V danom prípade, žalobca vo svojom prvom liste z 28. septembra 2001 a podľa článku 91 rokovacieho poriadku žiadal žalovanú o náhradu nákladov vyplývajúcich zo zriadenia bankových záruk. Žalobca opakovane svoju žiadosť listom z 5. apríla 2002, dovoľavajúc sa článku 288 druhého odseku ES.
- 73 Napriek tomu, v nadväznosti na tieto dve žiadosti žalobca nepodal, ako to vyžaduje článok 46 tretia veta Štatútu Súdneho dvora, žalobný návrh v lehote stanovenej článkom 230 ES. Tieto listy teda nepredstavujú akty prerušujúce premlčanie v zmysle článku 46 Štatútu Súdneho dvora.

- 74 Pre súhrn týchto dôvodov a berúc do úvahy skutočnosť, že tento žalobný návrh bol podaný 31. januára 2003, musí byť táto žaloba zamietnutá ako neprípustná v rozsahu, v akom sa týka nákladov bankovej záruky vzniknutých žalobcovi päť rokov pred týmto dátumom, teda pred 31. januárom 1998.

O veci samej

- 75 Keďže žaloba bola zamietnutá ako neprípustná v časti, v ktorej sa zakladá na článku 233 ES, skúmanie Súdu prvého stupňa týkajúce sa predmetu konania sa obmedzuje na tvrdenia žalobcu uvedené podľa článku 288 druhého odseku ES a článku 235 ES. Okrem toho, keďže žaloba o náhradu škody bola tiež zamietnutá ako neprípustná v časti týkajúcej sa nákladov bankovej záruky vzniknutých pred 31. januárom 1998, skúmanie predmetu konania sa bude týkať iba nákladov vzniknutých po tomto dátume.

Tvrdenia účastníkov konania

- 76 Pokiaľ ide o nezákonnosť rozhodnutia Cement zrušeného Súdom prvého stupňa, žalobca tvrdí, že toto rozhodnutie obsahuje vadu, ktorá so sebou nesie zodpovednosť Spoločenstva. Žalobca zdôrazňuje, že toto rozhodnutie bolo čiastočne zrušené, pretože žalovaná nemohla preukázať porušenie článku 85 Zmluvy ES žalobcom, alebo jeho účasť na dohodách obmedzujúcich súťaž. Žalobca teda zastáva názor, že v danom prípade sa Komisia dopustila hrubej chyby.
- 77 Žalobca upresňuje, že žalovaná nedisponovala pri prijatí rozhodnutia Cement diskrečnou právomocou. Odkazujúc na rozsudok Súdneho dvora z 10. júla 2003, Komisia/Fresh Marine (C-472/00 P, Zb. s. I-7541), žalobca sa domnieva, že samotné

porušenie práva Spoločenstva preto postačuje pre ustanovenie existencie „konania, ktoré má v dostatočnej miere znaky porušenia právneho predpisu“. Postupujúc podľa rozsudku Cement, žalovaná v danom prípade nemala uložiť pokutu, čo redukovalo úplne jej diskrečnú právomoc. Toto konanie je okrem toho úplne odlišné od konania, ktorého sa týkal rozsudok Corus UK/Komisia, citovaný v bode 8, v ktorom išlo o analyzovanie, či Komisia vykonávala nesprávne svoju diskrečnú právomoc pri určení sumy pokuty. Žalobca z toho vyvodzuje, že v danom prípade nezákonnosť rozhodnutia ukladajúceho pokutu postačuje pre založenie zodpovednosti Spoločenstva.

78 Za týchto podmienok by určenie zložitej povahy veci bolo irelevantné. V každom prípade je potrebné analyzovať zvláštnu situáciu žalobcu. Pretože Súd prvého stupňa sa domnieval, že v danom prípade neexistovali dostatočné dôkazy, situácia žalobcu nemohla byť posudzovaná ako zložitá. V každom prípade však išlo o hrubé porušenie povinnosti obozretnosti Komisie.

79 Nakoniec žalobca uvádza, že spolupracovanie alebo nespolupracovanie iných spoločností počas administratívneho konania ho nemôže v žiadnom prípade poškodzovať. Okrem toho, náklady bankovej záruky musia byť nahradené v zmysle zásady lojality.

80 Čo sa týka príčinnej súvislosti, žalobca upresňuje, že rozhodnutie Cement mu priamo spôsobilo škodu, a to náklady bankovej záruky. Uvádza, že táto škoda nespočíva v slobodnom rozhodnutí z jeho strany a zdôrazňuje, že v prípade zamietnutia jeho žaloby o neplatnosť by utrpel škodu, či už z dôvodu uhradených úrokov, alebo z dôvodu vyúčtovaných nákladov bankovej záruky. Žalobca rovnako upresňuje, že hoci zriadenie bankovej záruky nemalo rovnaké právne dôsledky ako bezprostredná úhrada pokuty, nepredstavovalo tiež pre podniky platnú alternatívu.

- 81 Pokiaľ ide o škodu, žalobca uvádza v prílohe svojej žaloby dve bankové zúčtovania na celkovú sumu 139 002,21 eur. Žiada tiež, aby Komisia bola zaviazaná nahradiť úrok z omeškania (vo výške 5,75 %) od doby jedného mesiaca nasledujúceho po vyhlásení rozsudku Cement, teda od 15. apríla 2000.
- 82 Žalovaná sa domnieva, že žalobca mylne vykladá rozsudok Komisia/Fresh Marine, už citovaný v bode 77 vyššie. Súdny dvor v tomto rozsudku iba poznamenal, že samotné porušenie práva Spoločenstva „môže“ postačovať na preukázanie existencie konania, ktoré má v dostatočnej miere znaky charakteristického porušenia. Rozhodujúcim kritériom je zjavná a závažná povaha dopustenej chyby a podľa žalovanej je tiež potrebné skúmať všetky faktory, ktoré môžu poskytnúť údaje o závažnosti chyby, ktorej sa dopustila Komisia.
- 83 V danom prípade sa žalovaná domnieva, že vec, ktorej sa týkal rozsudok Cement, bola veľmi zložitá. Porušenie bolo charakterizované početnými rozvetveniami, účasťou veľkej časti európskeho priemyslu a mimoriadne vysokým počtom účastníkov, a teda adresátov rozhodnutia. Okrem toho dohoda bola utajovaná a počas vyšetrovania žiadny z podnikov nespôľupracoval nad rámec toho, čo je uvedené v predpisoch o vyšetrovacej právomoci.
- 84 Čo sa týka príčinnej súvislosti, žalovaná sa domnieva, že na rozdiel od zaplatenia pokuty, zriadenie bankovej záruky nebolo povinnosťou. Žalovaná z toho vyvodzuje, že v zmysle judikatúry neexistuje priama príčinná súvislosť medzi eventuálnou chybou Komisie a požadovanou náhradou škody.
- 85 Ku škode žalovaná upresňuje, že, čo sa týka požadovaného úroku, k dátumu 15. apríla 2000 (uvádzanom žalobcom ako deň, ktorým narastali úroky z omeškania), nemala vedomosť o nárokoch žalobcu, ani o požadovanej sume. Pokiaľ ide o list

žalovanej z 5. apríla 2002, po tomto nenasledovalo podanie žalobného návrhu v lehote uvedenej v článku 46 druhej vete Štatútu Súdneho dvora. Žalovaná sa preto domnieva, že v každom prípade právo na zaplatenie úrokov z omeškania môže byť zvažované až od podania tejto žaloby, teda od 31. januára 2003. Nakoniec, čo sa týka sadzby požadovaných úrokov, žalovaná zdôrazňuje, že sadzba používaná Európskou centrálnou bankou pri jej hlavných operáciách prefinancovania predstavovala 31. januára 2003 2,75 %. Zvýšenie o dva percentuálne body určené v rozsudku Corus UK/Komisia, už citovanom v bode 8 vyššie, by viedlo k úrokovej sadzbe 4,75 %, a nie 5,75 %, ako to uvádza žalobca.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 86 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že vznik mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva v zmysle článku 288 druhého odseku ES je podriadený splneniu súhrnu podmienok, a to nezákonnosti konania vytýkaného orgánu, existencii škody a existencii príčinnej súvislosti medzi konaním a uvádzanou škodou (rozsudok Súdneho dvora z 29. septembra 1982, *Oleifici Mediterranei/EHS*, 26/81, Zb. s. 3057, bod 16, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. októbra 1996, *Efisol/Komisia*, T-336/94, Zb. s. II-1343, bod 30).

O podmienke týkajúcej sa nezákonnosti vytýkaného konania

- 87 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa nezákonnosti vytýkaného konania, judikatúra vyžaduje, aby bolo preukázané konanie, ktoré má v dostatočnej miere znaky porušenia právneho predpisu, majúceho za cieľ udelenie práv jednotlivcom. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že režim uvádzaný Súdny dvorom v oblasti mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva berie do úvahy najmä zložitosť riešených situácií, ťažkosti použitia alebo výkladu textov a konkrétnejšie mieru

voľnej úvahy, ktorou disponuje autor napadnutého aktu. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie porušenia práva Spoločenstva orgánom Spoločenstva ako konania, ktoré má v dostatočnej miere znaky porušenia právneho predpisu, spočíva v zjavnom a závažnom porušení hraníc uložených jeho diskrečnej právomoci. Ak tento orgán disponuje iba značne obmedzenou mierou voľnej úvahy, či takmer žiadnou, môže pre určenie existencie konania, ktoré má v dostatočnej miere znaky porušenia právneho predpisu, postačovať jednoduché porušenie práva Spoločenstva (rozsudky Súdneho dvora zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, Zb. s. I-5291, body 40 a 42 až 44; z 10. decembra 2002, Komisia/Camar a Tico, C-312/00 P, Zb. s. I-11355, body 52 až 55, a Komisia/Fresh Marine, už citovaný v bode 77 vyššie, body 24 až 26).

— Čo sa týka skutkového a právneho kontextu rozhodnutia Cement

⁸⁸ Na úvod je potrebné, po prvé, pripomenúť, že rozhodnutie Cement stanovuje vo svojom článku 1, že určité združenia, federácie a podniky (vrátane žalobcu) porušili článok 85 ods. 1 Zmluvy ES účasťou na dohode (nazývanej „dohoda Cembureau“ podľa názvu Európskeho združenia Cementu), ktorá mala za cieľ rešpektovanie domácich trhov a úpravu prevozov cementu z jednej krajiny do druhej. Združenie Cembureau zahŕňalo priamych a nepriamych členov. Podniky, ktorých splynutím vznikol žalobca, tvorili časť tejto druhej kategórie (pozri najmä bod 1440 rozsudku Cement). V tomto kontexte, vzhľadom na nepriamych členov Cembureau, článok 1 rozhodnutia Cement uvádzal podniky (vrátane žalobcu), ktoré prejavili svoje prístupenie k dohode Cembureau účasťou na opatrení, ktoré táto zavádzala (bod 4076 rozsudku Cement).

⁸⁹ V tejto súvislosti článok 5 rozhodnutia Cement uvádza záver, že určité združenia, federácie a podniky (vrátane žalobcu) porušili článok 85 ods. 1 Zmluvy ES, zúčastňujúc sa v rámci Európskeho výboru pre export cementu (ďalej len „EVEC“) na zosúladených postupoch smerujúcich k predchádzaniu vstupu konkurentov na príslušné vnútroštátne trhy Spoločenstva.

- 90 Z týchto dôvodov boli podľa znenia článku 9 rozhodnutia Cement Alsen Breitenburg a Nordcement (ktorých splynutím vznikol žalobca) uložené pokuty 3,841 milióna a 1,85 milióna eur.
- 91 Súd prvého stupňa však usúdil, že dôkazy uvedené v rozhodnutí Cement, hoci posudzované v ich súhrne, nepreukazujú, že členovia EVEC mali v rámci svojej spolupráce uprostred tohto exportného výboru za cieľ usmerňovať svoje nadbytky produkcie, aby posilnili pravidlo rešpektovania domácich trhov (bod 3849 rozsudku Cement).
- 92 V rozsahu, v akom boli aktivity v rámci EVEC považované článkom 5 rozhodnutia Cement za napĺňajúce porušenie článku 85 ods. 1 Zmluvy ES, z dôvodu, že mali za cieľ predchádzať vstupu konkurentov na príslušné vnútroštátne trhy Spoločenstva, sa Súd prvého stupňa rozhodol zrušiť článok 5 rozhodnutia Cement (bod 3850 odôvodnenia a body 16 a 17 výrokovej časti rozsudku Cement).
- 93 Okrem toho, keďže nebolo preukázané, že konania uvedené v článku 5 rozhodnutia Cement sledovali rovnaký cieľ, ako dohoda Cembureau, Súd prvého stupňa rozhodol, že tieto konania nemôžu byť považované za podstatné zložky porušenia uvedené v článku 1 rozhodnutia Cement (bod 4058 rozsudku Cement). Súd prvého stupňa sa preto rozhodol zrušiť tiež, čo sa týka žalobcu, článok 1 rozhodnutia Cement (body 4074 až 4079 odôvodnenia a body 16 a 17 výrokovej časti rozsudku Cement).
- 94 Následne Súd prvého stupňa rovnako zrušil článok 9 rozhodnutia Cement určujúci pokuty pre Alsen Breitenburg a Nordcement (bod 4718 odôvodnenia a body 16 a 17 výrokovej časti rozsudku Cement).

— Čo sa týka voľnej úvahy Komisie

- 95 Je potrebné pripomenúť, že súd Spoločenstva vykonáva všeobecným spôsobom úplnú kontrolu v tom, či sú alebo nie sú splnené podmienky použitia článku 85 ods. 1 Zmluvy ES. Len v prípade kontroly zložitých ekonomických posúdení vykonaných Komisiou sa súd Spoločenstva obmedzuje na overenie rešpektovania procesných pravidiel a odôvodnenia, ako aj materiálnej presnosti skutkových okolností, neexistenciu zjavne nesprávneho posúdenia a zneužitia právomoci (rozsudky Súdneho dvora z 11. júla 1985, *Remia a i./Komisia*, 42/84, Zb. s. 2545, bod 34, a z 28. mája 1998, *Deere/Komisia*, C-7/95 P, Zb. s. I-3111, bod 34).
- 96 V danom prípade je potrebné na úvod poznamenať, že kontrola vykonávaná Súdom prvého stupňa, ktorá viedla k zrušeniu rozhodnutia *Cement* v časti týkajúcej sa žalobcu, sa týkala existencie porušujúceho konania vo vzťahu k článku 85 ods. 1 Zmluvy ES. Táto kontrola sa netýkala určenia sumy predmetných pokút uložených žalobcovi Komisiou.
- 97 Okrem toho, z bodov 3771 až 3850 rozsudku *Cement* vyplýva, že zrušením článku 5 rozhodnutia *Cement*, a teda v dôsledku toho zrušením článkov 1 a 9 toho istého rozhodnutia, pokiaľ ide o žalobcov, Súd prvého stupňa vykonával úplnú kontrolu použitia článku 85 ods. 1 Zmluvy ES žalovanou.
- 98 Relevantné body rozsudku *Cement* neodkazujú na ekonomické posúdenia vykonané Komisiou, alebo na akúkoľvek diskrečnú právomoc Komisie, ktorá by mohla obmedzovať rozsah kontroly vykonávaný Súdom prvého stupňa.

- 99 Nakoniec je potrebné zdôrazniť, že kvalifikovanie konania predmetných podnikov, ako predstavujúceho alebo nepredstavujúceho porušenie podľa článku 85 ods. 1 Zmluvy ES, vyplýva v danom prípade z jednoduchého použitia práva na základe skutkových dôkazov dostupných Komisii.
- 100 Z týchto skutočností vyplýva, že diskrečná právomoc Komisie bola v danom prípade obmedzená. Za týchto podmienok by porušenie článku 85 ods. 1 Zmluvy ES uvedené Súdom prvého stupňa v rozsudku Cement, a to nedostatočnosť dôkazov uvedených žalovanou na preukázanie inkriminovaných praktík žalobcu, mohlo postačovať na preukázanie existencie konania, ktoré má v dostatočnej miere znaky porušenia právneho predpisu.
- 101 Predsa však, ako je to pripomenuté v bode 87 vyššie, režim uvádzaný Súdnym dvorom v oblasti mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva musí tiež viesť súd Spoločenstva k zohľadneniu, okrem diskrečnej právomoci danej príslušnému orgánu, najmä zložitosti riešených situácií, ako aj obtiažností použitia alebo výkladu textov.

— Čo sa týka zložitosti riešených situácií a obtiažností použitia alebo výkladu textov

- 102 V danom prípade je potrebné, po prvé, poznamenať, že vec, ktorej sa týkalo rozhodnutie a následne rozsudok Cement, bola mimoriadne zložitá. V tejto súvislosti, argument uvádzaný žalobcom, podľa ktorého zložitosť kontextu veci je irelevantná, musí byť odmietnutý. Nakoniec, tento kontext naopak umožňuje zväziť zložitosť situácií v zmysle judikatúry.

- 103 Konanie, ktoré trvalo viac ako tri roky, sa týkalo tak vnútroštátnych a medzinárodných združení i mnohých podnikov so sídlom v tretích krajinách, ako aj takmer všetkých podnikov Spoločenstva v predmetnom odvetví. Vyšetrovanie vykonávané žalovanou si vyžadovalo zhromaždenie veľkého počtu dôkazov.
- 104 Súd prvého stupňa okrem toho vyzdvihol zložitost' tejto veci, upresniac v bode 654 rozsudku Cement, že vo „veci ktorej sa týkal rozsudok Suiker Unie a i./Komisia..., ktorá bola tiež zložitou vecou, Súdny dvor prijal záver..., že lehota dvoch mesiacov je primeraná [pre prípravu pripomienok k správe o výsledkoch vyšetrovania]“.
- 105 Okrem toho, pokiaľ ide o lehoty vyšetrovania, Súd prvého stupňa poznamenal v bode 709 rozsudku Cement, že „lehota 31 mesiacov medzi preverovaním v apríli 1989 a oznámením [správy o výsledkoch vyšetrovania] v novembri 1991 bola primeraná, pokiaľ sa zohľadní rozsah a zložitost' vyšetrovania týkajúceho sa takmer všetkých európskych cementárenských podnikov“ a že „skutočnosť, že Komisia potrebovala 20 mesiacov od ukončenia vypočutí pre prijatie napadnutého rozhodnutia 30. novembra 1994, nepredstavovala porušenie zásady rešpektovania primeraných lehôt v administratívnom konaní vo veciach politiky hospodárskej súťaže, pretože napadnuté rozhodnutie malo byť adresované 42 rozličným podnikom a združeniam podnikov a konštatovalo 24 rozličných porušení a muselo byť vypracované v deviatich úradných jazykoch Spoločenstva“.
- 106 Žalobca, okrem iného, sám vo svojom liste z 28. septembra 2001 adresovanom žalovanej uznal, že vec bola charakterizovaná mimoriadnou zložitost'ou. Žalobca odkazoval najmä na predmet a povahu konania, jeho význam z pohľadu práva Spoločenstva, ako aj na zložitost' prípadu a počet dotknutých podnikov.

- 107 Po druhé je potrebné poznamenať, že situácia bola v danom prípade o to zložitejšia, že podniky dotknuté vyšetrovaním Komisie boli priamymi alebo nepriamymi členmi Cembureau. V neskôr menovanom prípade boli podniky v Cembureau zastúpené svojimi príslušnými združeniami.
- 108 Po tretie je potrebné poznamenať, že, vzhľadom na časť rozhodnutia Cement, ktorá sa týka špecificky žalobcu, žalovaná bola konfrontovaná so všetkými dôkazovými dokumentmi, ktorých výklad nebol zrejмый.
- 109 Takže, vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k zrušeniu rozhodnutia Cement v rozsahu, v akom sa týkalo žalobcu, Súd prvého stupňa (v bodoch 3790 a 3792 rozsudku Cement) na úvod uviedol:

„[Z článku 1 aktu o založení EVEC zo 6. decembra 1979, jeho článku 1 z 26. septembra 1986, zo zápisnice z parížskej schôdze z 23. januára 1979 a internej nóty francúzskych cementární Ciments français zo 7. marca 1989] nevyplýva, že skutočným cieľom sledovaným členmi EVEC bolo posilniť pravidlá rešpektovania domácich európskych trhov... Hoci [nóta Blue Circle z 1. decembra 1983] vytvárala spojitosť medzi príslušnými domácimi trhmi a smerovaním prebytkov výroby, nemožno na základe samotnej existencie výboru pre export predpokladať, že jeho členovia mali svojimi aktivitami v rámci tohto výboru za cieľ ‚zabrániť vstupu konkurentov na príslušné vnútroštátne trhy Spoločenstva‘.“

- 110 Čo sa týka priameho alebo nepriameho členstva členov EVEC v Cembureau, Súd prvého stupňa (v bodoch 3799 a 3800 rozsudku Cement) uviedol:

„Iste, pre účastníkov dohody Cembureau, ktorí sa zúčastňovali činností EVEC po uzavretí predmetnej dohody, boli informácie vymieňané počas porád tohto výboru pre export o tretích trhoch užitočné z hľadiska smerovania prebytkov ich výroby k mimoeurópskym destináciám, a teda uľahčovali plnenie dohody Cembureau. Medzi členmi EVEC figurovali viacerí priami členovia Cembureau (FIC, SFIC, Aalborg, Oficemen, Irish Cement, ATIC, Italcementi, Cementir a AGCI), ktorých účasť na dohode Cembureau nie je predmetom žiadnych pochybností z dôvodu ich účasti na poradách vedúcich delegácií, na ktorých bola dohoda Cembureau uzavretá a/alebo potvrdená... Napriek tomu z tohto konštatovania nevyplýva, že organizovaná spolupráca v rámci EVEC medzi všetkými členmi tohto výboru mala za cieľ posilniť pravidlo rešpektovania domácich trhov.“

- 111 Čo sa týka vzťahov medzi EVEC a Európskym výborom pre exportnú politiku (ďalej len „EVEP“), Súd prvého stupňa (v bodoch 3806 a 3821 rozsudku Cement) poznamenal:

„S prihliadnutím na dôkazy, na ktoré sa Komisia odvoláva v napadnutom rozhodnutí [najmä na dokumenty spomenuté v odseku 32 rozhodnutia Cement], je nutné konštatovať, že členovia EVEC sa vždy domnievali, že ich exportný výbor má samostatný charakter a identitu vo vzťahu k charakteru a identite EVEP... Aj keby sa pripustilo, že rešpektovanie domácich trhov bolo pravidlom, na ktorom sa zakladala spolupráca v rámci EVEP, dokumenty uvedené v odseku 32 napadnutého rozhodnutia neumožňujú prijať záver, že vzťahy, ktoré existovali medzi EVEC a EVEP, ovplyvnili činnosť EVEC takým spôsobom, že by členovia EVEC prijali pravidlo rešpektovania domácich trhov pre činnosti v rámci EVEC.“

- 112 Nakoniec, z hľadiska absencie obmedzenia činností EVEC vo veľkých exportoch, Súd prvého stupňa (v bodoch 3825, 3827 a 3828 rozsudku Cement) vyslovil názor:

„Komisia však nemôže vychádzať zo zápisnice [EVEC z 22. marca 1985] pri určení toho, že spolupráca v rámci EVEC mala za účel posilniť pravidlo rešpektovania domácich trhov smerovaním nadbytkov výroby... Je nutné konštatovať, že žiadna zo zápisníc citovaných v bode [3826] nestanovuje súvislosť medzi dovozmi prichádzajúcimi z tretích krajín a zásadou rešpektovania domácich trhov... V každom prípade, samotná skutočnosť preskúmania, pri niekoľkých príležitostiach, situácie dovozov pochádzajúcich z tretích krajín nepreukazuje, že ‚cieľom a účelom spolupráce v rámci EVEC bolo posilniť pravidlo rešpektovania domácich trhov‘... Pokiaľ ide o dokumenty spomenuté v odseku 33 bode 5 napadnutého rozhodnutia, je isté, ako to tvrdí Komisia, že niektoré zápisnice udávajú určité informácie o situácii členských krajín. Predsa však, samotné spomenutie prvku informácie týkajúceho sa vnútorného trhu Spoločenstva v priebehu porady EVEC alebo riadiaceho výboru EVEC nepreukazuje dostatočne, že činnosti EVEC mali za účel ‚posilniť pravidlo rešpektovania domácich trhov‘.“

- 113 Z toho vyplýva, že bez podstatného spochybnenia analýzy Komisie, keď použila článok 85 ods. 1 Zmluvy EŠ na predmetné dohody, sa Súd prvého stupňa v rozsudku Cement obmedzil na popretie posúdenia dôkaznej povahy určitých dôkazov Komisiou uvedených s cieľom konštatovať porušenie vo vzťahu k určitým žalobcom. V konkrétnom prípade sa zdá, že rozpor vo výklade medzi Súdom prvého stupňa a Komisiou sa v tomto bode týka iba marginálnej činnosti podľa dohody, a to činnosti vykonávanej v rámci spolupráce účastníkov konania uprostred EVEC, z hľadiska smerovania prebytkov ich výroby s cieľom posilniť pravidlo rešpektovania domácich trhov, a to rozdelenie trhov, ktoré predstavovalo skutočné „jadro“ dohody. Okrem toho, hoci Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie Cement v prípade žalobcu, napriek tomu konštatoval, že Komisia disponovala určitým množstvom indícií spôsobilých potvrdiť jej predpoklad, podľa ktorého spolupráca uprostred EVEC mala

za cieľ posilniť pravidlo rešpektovania domácich trhov a až po vykonaní podrobného hodnotenia obsahu predmetných dokumentov, berúc ich do úvahy v súvislosti a berúc do úvahy najmä vyjadrenia predložené predmetnými podnikmi, Súd prvého stupňa došiel k záveru, že tieto dokumenty neumožňujú právne dostatočne preukázať, že činnosť v rámci EVEC posilňovala pravidlo rešpektovania domácich trhov.

- 114 Pre súhrn týchto dôvodov, berúc do úvahy skutočnosť, že vec Cement bola mimoriadne zložitou vecou, zahŕňajúcou veľmi významný počet podnikov a konkrétne takmer celý európsky cementársky priemysel, že štruktúra Cembureau robila vyšetrovanie zložitým z dôvodu existencie priamych a nepriamych členov, a skutočnosti, že bolo potrebné analyzovať značný počet dokumentov, aj z hľadiska zvláštnej situácie žalobcu, je potrebné prijať záver, že žalovaná čelila zložitej situácii, ktorú mala riešiť.
- 115 Nakoniec, je potrebné brať do úvahy ťažkosti použitia ustanovení Zmluvy ES vo veci dohôd (pozri analogicky rozsudok Corus UK/Komisia, už citovaný v bode 8 vyššie, bod 46). Tieto ťažkosti použitia boli o to dôležitejšie, že skutkové dôkazy v predmetnej veci, vrátane tých, ktoré sa týkali rozhodnutia vzťahujúceho sa na žalobcu, boli početné.
- 116 Pre súhrn týchto dôvodov je potrebné prijať záver, že porušenie práva Spoločenstva, konštatované v rozsudku Cement, pokiaľ ide o časť rozhodnutia vzťahujúceho sa na žalobcu, nebolo konaním, ktoré má v dostatočnej miere znaky porušenia právneho predpisu.
- 117 Čo sa týka zásady lojality, podľa ktorej by bola náhrada nákladov bankovej záruky povinná, žalobca nevysvetľuje ani v čom má táto za cieľ priznanie práv jednotlivcom, ani v čom bola v danom prípade táto zásada porušená dostatočne charakteristickým spôsobom. Tak je tomu aj pri zásade obozretnosti uloženej žalovanej. Preto sú tieto tvrdenia nepoužiteľné.

- 118 Berúc do úvahy vyššie uvedené, prvá podmienka uvádzaná judikatúrou pre umožnenie založenia mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva nie je v danom prípade splnená.

O podmienke týkajúcej sa existencie príčinnej súvislosti medzi konaním a uplatňovanou škodou

- 119 V každom prípade, Spoločenstvo môže byť považované za zodpovedné, iba ak škoda vyplýva dostatočne priamo z nezákonného konania dotknutého orgánu (pozri najmä rozsudok Súdneho dvora zo 4. októbra 1979, Dumortier a i./Rada, 64/76 a 113/76, 167/78 a 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Zb. s. 3091, bod 21; rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1995, Blackspur a i./Rada a Komisia, T-168/94, Zb. s. II-2627, bod 52; z 24. októbra 2000, Fresh Marine/Komisia, T-178/98, Zb. s. II-3331, bod 118, a z 13. februára 2003, Meyer/Komisia, T-333/01, Zb. s. II-117, bod 32).
- 120 V danom prípade je na úvod potrebné pripomenúť, že podľa ustanovenia článku 9 rozhodnutia Cement boli podnikom Alsen Breitenburg a Nordcement uložené pokuty 3,841 milióna a 1,85 milióna eur. V zmysle článku 11 prvého odseku toho istého rozhodnutia boli tieto pokuty splatné v lehote troch mesiacov od oznámenia rozhodnutia. Okrem toho, podľa znenia druhého odseku tohto ustanovenia, bola suma pokuty úročená zákonným úrokom od uplynutia vyššie uvedenej lehoty.
- 121 Je potrebné poznamenať, že v súlade s článkom 192 prvým odsekom Zmluvy ES (teraz článok 256 ES) predstavovalo rozhodnutie Cement exekučný titul, pretože obsahovalo peňažný záväzok uložený iným osobám, než sú štáty, a to napriek

podaniu žaloby o neplatnosť proti tomuto rozhodnutiu podľa článku 173 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 230 ES). Nakoniec, podľa článku 185 prvej vety Zmluvy ES (teraz článok 242 ES), nemajú žaloby podané súdu Spoločenstva odkladný účinok (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. júla 1995, CB/Komisia, T-275/94, Zb. s. II-2169, body 50 až 52).

122 Je nesporné, že žalobca, odchylné od týchto ustanovení nezaplatil pokutu, ktorá mu bola uložená článkom 9 rozhodnutia Cement, keďže Komisia mu v liste o oznámení tohto rozhodnutia ponúkla možnosť zriadiť bankovú záruku určenú na zabezpečenie úhrady až do vyhlásenia rozsudku Cement. Podnik, ktorý podal žalobu proti rozhodnutiu Komisie ukladajúcemu mu pokutu, mal na výber alebo zaplatiť pokutu v momente jej splatnosti, prípadne zaplatiť úroky z omeškania v sadzbe určenej Komisiou v jej rozhodnutí, alebo požadovať odklad výkonu rozhodnutia za použitia článku 185 druhej vety Zmluvy ES, alebo nakoniec, v prípade ak mu Komisia dala túto možnosť, zriadiť bankovú záruku určenú na zabezpečenie zaplatenia pokuty a úrokov z omeškania podľa podmienok určených Komisiou (rozsudok CB/Komisia, už citovaný v bode 121 vyššie, bod 54).

123 Za týchto podmienok nemôže žalobca oprávnene tvrdiť, že náklady zriadenia bankovej záruky, ktoré mu vznikli v danom prípade, vyplynuli priamo z nezákonnosti rozhodnutia Cement. V skutočnosti škoda, ktorú v tejto súvislosti uvádza, vyplýva z jeho vlastného výberu nesplniť povinnosť zaplatiť pokutu zriadením bankovej záruky, ako výnimka z pravidiel uvádzaných v článku 192 prvom odseku Zmluvy ES a v článku 185 prvej vete Zmluvy ES, v lehote stanovenej rozhodnutím Cement.

124 Okrem toho je potrebné poznamenať, že dve možnosti dané k dispozícii žalobcovi, a to podanie žaloby proti rozhodnutiu Cement, ako aj žiadosti o odklad uplatnenia tohto ustanovenia (aspoň pokiaľ ide o zaplatenie pokuty) a zriadenie bankovej záruky podľa možnosti ponúknuť Komisiou, predstavovali skutočné alternatívy

bezprostrednej úhrade pokuty. Boli okrem toho ponechané na voľnú úvahu podnikov (pozri v tomto zmysle rozsudok CB/Komisia, už citovaný v bode 121 vyššie, body 54 a 55). Tieto možnosti teda nemali záväznú povahu vyplývajúcu z rozhodnutia Cement. Okrem toho je potrebné poznamenať, že niektoré podniky (ako žalobca) si zvolili možnosť zriadiť bankové záruky, zatiaľ čo iné dali prednosť splneniu finančnej povinnosti vyplývajúcej z rozhodnutia Cement a zaplateniu predmetnej pokuty (pozri v tomto ohľade rozsudok Cement, bod 5116). Pokiaľ by sa žalobca rozhodol zaplatiť pokutu, vyhol by sa plateniu nákladov bankovej záruky (pozri, pokiaľ ide o úroky z omeškania, rozsudok CB/Komisia, už citovaný v bode 121 vyššie, bod 83).

125 Žiadny z argumentov žalobcu nie je spôsobilý spochybniť tento záver.

126 Konkrétne, čo sa týka uvádzanej okolnosti, podľa ktorej boli úvahy uvedené v bode 57 rozsudku Corus UK/Komisia, už citovaného v bode 8 vyššie, prebrateľné na tento prípad, je potrebné konštatovať, že na tomto mieste vyššie citovaného rozsudku Súd prvého stupňa neposudzoval, ako to tvrdí žalobca, či podniky — adresáti rozhodnutia ukladajúceho pokuty majú na výber medzi bezodkladným zaplatením pokuty a zriadením bankovej záruky, ale, na strane jednej, či sa podnik zaplatením pokuty podriaďuje výroku vykonateľného rozhodnutia, napriek žalobe podanej ním na Súd prvého stupňa a na strane druhej, či zriadenie bankovej záruky namiesto bezprostrednej úhrady pokuty predstavuje iba možnosť ponechanú Komisiou predmetnému podniku.

127 V každom prípade a bez pristúpenia na tomto mieste ku skúmaniu možnej škody alebo k podrobnej analýze rozdielov medzi článkom 34 UO a článkom 233 ES, musí byť zdôraznené, že úvahy v rozsudku Corus UK/Komisia, už citovanom v bode 8 vyššie, ktoré viedli Súd prvého stupňa k záveru, že v prípade rozsudku zrušujúceho alebo znižujúceho pokutu uloženú podniku pre porušenie pravidiel hospodárskej súťaže má Komisia povinnosť nahradiť nielen sumu istiny nedôvodne zaplatenej pokuty, ale aj úroky z omeškania z tejto sumy, nie sú použiteľné v prípade zriadenia

bankovej záruky. Je potrebné pripomenúť, že vo svojom rozsudku Corus UK/Komisia, už citovanom v bode 8 vyššie, Súd prvého stupňa založil túto povinnosť v bodoch 54 až 56 na okolnosti, že na jednej strane, povinnosť úplnej náhrady nedôvodne zaplatenej pokuty nemôže nezohľadňovať plynutie času spôsobilé znížiť jej hodnotu a na strane druhej, že nezaplatenie úrokov z omeškania by viedlo k bezdôvodnému obohateniu Spoločenstva, čo je v rozpore so všeobecnými zásadami práva Spoločenstva.

- 128 Žiadnej z týchto úvah sa v danom prípade žalobca nemôže dovolávať.
- 129 Pokiaľ ide o prvú úvahu, je potrebné poznamenať, že ak bola zriadená banková záruka, Komisia nemusela nahradiť nedôvodne uhradenú pokutu, pretože hypoteticky, táto pokuta nebola zaplatená. Podnik teda neutrpel žiadnu stratu hodnoty, čo sa týka sumy pokuty, ktorú napriek tomu bol povinný Komisii uhradiť bezodkladne s prihliadnutím na vykonateľnú povahu napadnutého rozhodnutia (článok 192 prvý odsek Zmluvy ES) a absenciu odkladného účinku žaloby pred Súdom prvého stupňa (článok 185 prvá veta Zmluvy ES). Takže, ako bolo uvedené vyššie, samotná finančná škoda eventuálne utrpená predmetným podnikom vyplýva z jeho vlastného rozhodnutia zriadiť bankovú záruku na účely získania možnosti, odchylné od pravidiel pripomenutých vyššie, neuhradiť pokutu bezodkladne, o to viac, že nepožíval odklad výkonu rozhodnutia ukladajúceho pokutu.
- 130 Na strane druhej, pokiaľ ide o druhú úvahu, je potrebné konštatovať, že na rozdiel od situácie vo veci, ktorej sa týkal rozsudok Corus UK/Komisia, už citovaný v bode 8 vyššie, nezaťaženie Komisie nákladmi týkajúcimi sa zriadenia bankovej záruky nebude viesť k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu Spoločenstva, pretože náklady zriadenia tejto bankovej záruky neboli zaplatené Spoločenstvu, ale tretím osobám. Rešpektovanie všeobecnej zásady zakazujúcej bezdôvodné obohatenie teda neodô-

vodňuje v žiadnom prípade takúto náhradu. Naopak, pokiaľ by Komisia musela znášať náklady týkajúce sa zriadenia bankovej záruky, mohla by nahradiť predmetný podnik v situácii, v ktorej bol pred prijatím napadnutého rozhodnutia, ale Komisia by naopak bola penalizovaná, pretože by musela nahradiť tomuto podniku sumy, ktorými nedisponovala.

131 Berúc do úvahy tieto skutočnosti, príčinná súvislosť medzi konaním vytýkaným žalovanej a uplatňovanou škodou nemôže byť v danom prípade posúdená ako dostatočne priama.

132 S prihliadnutím na vyššie uvedené a bez toho, aby bolo potrebné rozhodovať o údajnej utrpenej škode, žaloba založená na článku 235 ES a článku 288 druhom odseku ES vzhľadom na náklady bankovej záruky nasledujúce po 31. januári 1998 musí byť zamietnutá ako nedôvodná.

O trovách

133 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat ho na náhradu trov konania v súlade s návrhom žalovanej.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloba, v rozsahu, v akom sa zakladá na článku 233 ES, sa zamieta ako neprípustná.**
- 2. Subsidiárny návrh, aby sa žaloba považovala v rozsahu, v akom je založená na článku 233 ES, za žalobu o neplatnosť alebo žalobu pre nečinnosť, sa zamieta ako neprípustný.**
- 3. Návrh na náhradu škody pokiaľ ide o náklady bankovej záruky vzniknuté žalobcovi pred 31. januárom 1998 sa zamieta ako neprípustný.**
- 4. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta ako nedôvodná.**
- 5. Žalobca je povinný nahradiť trovy konania.**

Azizi

Jaeger

Dehousse

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 21. apríla 2005.

Tajomník

Predseda komory

H. Jung

J. Azizi

II - 1400